

Vnějšek události

Bylo by omylem ztotožňovat vnějšek události s její „bylostí“, neboť to, co z dosavadního průběhu události „zbývá“ jako relikt zvnějšku přístupný, je nutně cosi aktuálního. Bylost události je „při tom“, když událost ještě probíhá, protože je událostí-subjektem nějak integrován v událostný celek. Naproti tomu když událost skončí (tj. když by se mohla nebo měla celá stát bylostí), nezbývá z ní jakožto z proběhlé události samé nic; to, co vsutkuu zbývá, jsou reliktu události (a eventuelně jejíh akcí), založené na pokračujícím trvání některých jejíh subudálostí, často jen těch nejnižších (molekul, atomů atd.) Tkáně odumřelého organismu např. ještě nějakou dobu jakoby „přežívají“, tj. umírají později než superudálost, která je původně integrovala v celek. Zkrátka: bylost události po jejím „konci“ „už není“, protože je součástí události, a ta přece rovněž „už není“. Mrtvola není přetrvávajícím pokračováním života, nýbrž je to už docela jiný, a to rozkladný proces. A tak o „bylosti“ události má smysl mluvit jen pokud událost ještě trvá jako aktuálně se dějící. A zcela podobně tomu je také s „budostí“ – nemá smysl mluvit o budosti události, pokud se událost ještě nezačala dít, odehrávat. A to znamená, dokud se aspoň počátečně nezačala zvnějšňovat, zpředmětňovat. Vnějšek události je to z ní, co je přístupno zvnějšku (přesně: k čemu je možno přistoupit zvnějšku, nikoli teprve tehdy, když k tomu přístupu zvnějšku došlo, a už vůbec ne „tím“, že k němu došlo. Vnějškem události není to, co se z ní „jeví“ (tedy nikoli fenomén na rozdíl od „věci o sobě“), nýbrž co se z ní aktuálně (tj. hic et nunc) ukazuje. Včerejší pes není vnějškem dnešního resp. právě tohoto psa, nýbrž je jeho bylostí (pokud ještě pes žije). Vnějšek dnešního psa ovšem má mnoho společného s vnějškem téhož psa, jaký byl včera, a kontinuita mezi obojím není založena jen na integrující schopnosti a aktivitě události/subjektu, nýbrž také na schopnostech a aktivitách příslušných subudálostí, které si jak v průběhu superudálosti, tak i po jejím skončení zachovávají jistou setrvačnou svébytnost. Kdyby této relativní a jen částečné svébytnosti nebylo, nemohla by se superudálost vůbec třeba jen začít dít, a nemohla by ovšem v dění ani pokračovat. (Dění události vyšší úrovně vyžaduje určitou relativní stálost některých svých složek; např. život organismů předpokládá jak relativní stálost atomů, tj. jejich jader, tak obrovskou hybnost a pohyblivost elektronů. Pevnost a stálost atomových jader je ovšem „umělá“, nikoli „původní“: je jí dosaženo zvláštní „organizací“ mnoha nesmírně rychlých subsložek na nižších a nejnižších úrovních.)

(Písek, 040615-1.)